

[Hans Hedtoft.]

trods alvorlige Advarsler har villet træffe de nødvendige og tilstrækkelige Foranstaltninger. Nu skræbes Bunden i Rigets Valutakasse. Selv de Midler, der er sat til Side for at genopbygge Danmarks Handelsflaade, tages med. Landets Kreditmuligheder udnyttes lige til Stregen, ja, endog et Stykke videre.

Hovedlinien i Regeringens Valutapolitik synes at være den enkle at kaste saa mange Byrder som muligt over paa de kommende Aar. Regeringens Medlemmer taler om Genopbygning, men Sandheden er, som jeg har sagt det før, at den Genopbygning, som det er i alle gode Kræfters Interesse at faa paabegyndt, ikke er kommet virkelig i Gang, hverken i 1946 eller 1947. Til Trods for, at saa godt som hele Befolkningen arbejder haardt — ingen af de Insinuationer, der har været fremsat i modsat Retning, har jo kunnet bevises —, ligger Industriens og Haandværkets Produktion pr. Indbygger endnu væsentligt under Krigsproduktionen. Hertil kommer, at Vareproduktionen inden for betydelige og desværre voksende Omraader er kommet paa Afveje, uden at Regeringen har vist at eje hverken saglig Styrke eller politisk Vilje til at bremse Skævhedstendenser. Denne manglende Genopbygning er en af de dybeste Aarsager til de Vanskeligheder, vi staar midt i. Uden at Produktionen forøges paa de vigtigste Omraader, kan Eksporten ikke bringes i Vejret og Fremtiden sikres. Det er rigtigt, at vi mangler Raastoffer udefra, først og fremmest Raastoffer til vort Landbrug, men netop i denne Situation er det vigtigere end nogen Sinde at sikre, at de Raastoffer, vi faar, anvendes dér, hvor der er mest Brug for dem, nemlig i Genopbygningens og Eksportens Tjeneste. Regeringen har heller ikke gjort, hvad den burde gøre. Lad mig nævne et enkelt Eksempel. Man regner med, at vore Tilførsler af Jern og Staal fra Storbritannien i Aar kun vil blive en Trediedel af det, vi fik i Fjor. Denne uhyggelige Kendsgerning laa klar allerede ved Aarets Begyndelse. Regeringen blev opfordret til i denne Situation at sikre, at det knappe Jern og Staal blev anvendt bedst muligt, men Maanederne er gaaet, det blev Sommer, nu har vi Efteraar, den højtærede Forsyningsminister har luftet Planer om et Utal af Produktionsforbud og

synes nu igen at have opgivet disse Tanker. Nogen Indsats er der mig bekendt ikke kommet ud af det; nogen positiv Plan til at sikre, at Raastofferne og Materialerne kan faa den bedste Anvendelse, har vi ikke set, det hele har ogsaa her faaet Lov til at gaa paa bedste Beskub.

Det staar klart for alle, at Boligbyggeriet her i Landet er slaaet totalt fejl. Saa vidt jeg husker, var det 20 000 Lejligheder, Regeringen forud for Landstingsvalget lovede fuldført. Regeringen har manglet den tilstrækkelige Magt over Situationen til at tilpasse Byggeriet. Der blev paabegyndt langt flere Lejligheder, end man havde Materialer eller Arbejdskraft til at fuldføre. Som et trist Monument over denne Regerings Planløshed staar nu ud over Landet et paabegyndt Byggeri, svarende til op imod 30 000 Lejligheder, og venter paa, at det engang skal blive dets Tur til at faa Materialer og Arbejdskraft. Materialeverdier, der er blevet anvendt til at paabegynde et Foretagende, som derefter maa vente maaske helt op til et eller to Aar for at kunne blive fuldført, er i den mellemliggende Tid nytteløse for Landet. Disse paabegyndte Byggefretagender taler deres stærke Sprog til de Tusinder af danske Medborgere, der i Dag mangler Tag over Hovedet. Ogsaa paa Forsyningsomraadet har alle efterhaanden mærket Krisens Omfang. At Tilførslerne til Befolkningens Forbrug er faldet saa stærkt, som de er, og at Faldet blev saa brat, som det blev, er en Ting, Regeringen bl. a. med sin Importpolitik in mente ikke kan fraskrive sig Medansvaret for. At Fordelingen af de formindskede Tilførsler, især hvad angaar Fødevarer, er blevet saa utilfredsstillende, som den er, er en anden Ting, som Regeringen helt og fuldt maa bære Ansvar for. Det staar som en uimodsigelig Kendsgerning, at Bybefolkningen i dette Land er blevet ramt ensidigt haardt; samt at der endogsaa inden for Byggesituationen kan peges paa Skævheder. Det Kaos, der især gennem de seneste Maaneder har hersket paa Kød- og Flæskeforsynings Omraade, er det mest iøjnefaldende Eksempel. Kødordningens Historie i dette Land er næsten paradisk. Først udarbejdede Embedsmændene en regulær, tilbunds-gaaende Kød- og Flæskerationering, paa det nærmeste efter svensk Mønster. Dernæst afviser Regeringen